

Preus per subscripció

En Barcelona. 1'00 Pta. trimestre.
 Fora... 1'50 » »
 Artistas extranjers, 25 Ptas. 1' any,

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

DIPUTACIÓ, 125, 2.º, 3.ª

Sucursal pera cartas y avisos, en l'Arxiu
 de D. J. Gelabert: Unió, 5, 3.º 2.ª

Preus de cada número

Número corrent. . . 10 céntims
 Id. atrassat. . . 15 »

ANGEL ANGIOLETTI

Angel Angioletti fa poch temps que canta de tenor; pero sa carrera es ja brillantíssima.

Va comensarla á principis de l'any passat en lo teatro de sant Joan, en Oporto, ab la part de *Polion* de la ópera *Norma*, obtenint gran éxit que va confirmar prompte l'públic espanyol, aplaudint al jove artista en Badajoz ahont va estar en la companyia lírica de la diva Emma Nevada.

En vista de sas excepcionals facultats, Angioletti no va vacilar en perfeccionar sos estudis y va anarse'n á pèndrer lliçons de l'mestre Sbriglia á París; surtint d'allí escripturat pera fer una excursió pe l'Nort d'Espanya que li va valer senyalats triufos.

Se trobaba descansant en Barcelona l'estiu passat, quant la empresa de nostre teatro Gayarre va escripturar-lo per pocas funcions que van corroborar la justa fama ja adquirida, proporcionantli aplausos entusiastas en *Ernani*, *Roberto Il diavolo* y al-

tras que va cantar en dit teatro.

Solicitant en Italia, va anar tres mesos á l'teatro Regio de Turin, y avans d'acabar va ferli ventatjosas proposicions la empresa de l'Principal de Saragossa, en quina capital va ser molt festejat, fins que va surtir cap á Lisboa á doar algunas representacions extraordinarias. Després hacant ab lluhiment en València y en lo «Príncipe Alfonso» de Madrid, logrant las completas simpatias de l'públic.

Lo Sr. Angioletti, á mes de las óperas nomenadas, té en son repertori *L' Africana*, *Gli Ugonotti*, *Aida* y altrás, poguent anyadirhi desde ara la de l'Sr. Vidal y Careta *Cristóbal Colón*, ab la que s'presentará dissapte altra vegada, en lo teatro de l'Ópera, devant de l'públic d'aquesta capital.

Això es causa de que dijous vinent publicarem lo retrato de tan distingit artista, que no dubtem conquistarà novament los aplausos

de ls barcelonins que, de segur, no deixarán de concórrer á las representacions de aquesta ópera en lo teatro de l' carrer de Monserrat, tant pera admirar una producció de un fill de Barcelona, com per de-

mostrar son agrahiment á l'patriotisme d'un empresari que, com D. Frederich Garriga, s'ha mostrat mes entusiasta per l'art líric catalá que la Comissió de las festas de l'Centenari.

Certamen festiu literari

Havent acceptat la invitació que ls ha dirijit aquet periódich los poetas que designa pera formar lo Jurat, en lo pròxim número publicarem la convocatoria y bases, podent anticipar á nostres lectors que, entre altres premis, s'adjudicarán los següents:

Primer: Dos gerros artístichs, de barro cuyt imitació á bronse.

2.ª Un tomo de poesías escullidas de l'reputat escriptor D. Frederich Soler.

3.ª Una magnífica guitarra, oferta per la casa de D. Joan Ayné.

4.ª La colecció d'obras dramáticas y cómicas de l'aplaudit autor D. Joseph María Pous.

5.ª Una buquilla d'ámbar.

6. Un objecte d'art, alegoria de l'Teatro Catalá.

7.ª Una capsa sorpresacontenint varias prendas de vestir.

8.ª Una capsa de rapé ab las inicials de l'autor premiat, grabadas en plata.

CRISTÓFOL COLÓN

II

En Lisboa, Colón anaba cada dia á l' ofici que 's celebraba en un de 'ls convents d' aquella ciutat, y allí 's va enamorar d' una noya que també constantment freqüentaba las funcions d' aquella iglesia. Se deya donya Felipa de Palestrella y era filla d' un noble italià á 'l servey de Portugal, qui l' havia confiada á las monjas á 'l anarse'n á una expedició naval llunyana.

Sentint a nor un per l' altre, van casarse, y continuaba Colón allí fent cartas geográficas y globos qu' eran buscats, á causa de sa perfecció, pe 'ls marinos portuguesos. Varios papers de 'l seu sogre que donya Felipa li havia entregat, y sas correspondencies ab Toscanelli, famós geógrafo de Florencia, van proporcionarli nocions precisas de 'ls apartats mars de la India y medis pera rectificar los elements confosos de la navegació.

Aixis era felis, y encara va aumentar sa ditxa doméstica lo naixement d' un fill á qui á 'l batejarlo van posar lo nom de Diego, en memoria de 'l germà de Colón. Son taller era un focu d' idees, de conjecturas, de projectes qu' entusiasman no sols á Colón, sino també á sa muller, filla de marinos. A 'l arrodonir sos globos y quant senyalaba en sos mapas los continents y las islas, un buyt inmens s' oferia á 'ls seus ulls en mitj de 'l Océa Atlántich. Sentia parlar, com de cosa maravellosa, de costas vislumbradas desde 'l punt mes alt de las Azores. Un viatjer venecià, March Polo, qu' era considerat llavors com un inventor de fábulas, referia de 'l Occident maravellas, suposanthi continents, estats y civilisacions; la Tartaria, la India y la Xina prolongadas cap ahont s' estenen en realitat las dos Américas. Lo mateix Colón se creya trobar á 'l fi de 'l Atlántich aqueixas comarcas d' or, de perlas y de mirra, d' ahont Salomón treya sas riquesas; aquest Ofir de la Biblia que 'l temps havia fet desaparèixer entre las nebulositats de lo marvellós. No buscaba un continent nou, sino un continent perdut. L'atracció de lo imaginari 'l conduhia á lo verdader.

Suposaba en sos càlculs, seguint á Ptolomeu y á 'ls geógrafos árabes, que la terra era un globo á 'l que 's podia donar la volta. La existencia de terras llunyanas semblaba versió confirmada pe 'l testimoni de 'ls pilots que mes s' havian apartat de las islas Azores. Uns asseguraban haver vist en lo mar ramis d' arbres desconeguts; altres, cadavres d' homes de color de bronze, quals fesomias no se semblaban á las rasses occidentals, asiáticas ó africanas.

Tots aquets indicis esperanaban á Colón; pero la ignorancia de las lleys de la pesantés y de la atracció feya que, fins los que admetian la idea que la terra era rodona, creguessin que 'ls barcos y 'ls homes portats á las antipodas se despèndrian de 'l globo pera càurer en los abims de 'l espay. Per sobreposarse á tot aixó que constituia un terror general y misteriós, era precisa una audacia superioe; era menester mes que un home.

Llavors Portugal, governat per Joan II, se enregaba á tentativas navals incessants pera unir Europa y Assia. Vasco de Gama pretenia descobrir lo camí maritim de las Indias passant per Bona Esperansa. Colón, convensut de que trobaria un camí mes ample y mes directe anant de frente á 'l Oest, va lograr després de mólts sollicituts una audiencia de 'l Rey que 'l va escoltar ab interés, encarregant á un Consell de sabis y de polítichs l' examen de 'ls seus plans.

Aquet Consell, presidit pe 'l confessor de 'l Rey y format per acreditats geógrafos, va declarar quiméricas las idees de Colón, per créuerlas contrarias á las lleys de la física y de la Religió.

Colón, persistent, va lograr que 's reunís un altre

Consell que va serli encara mes perjudicial, perque alguns concellers, incréduls y obrant ab perfidia, d' amagat de 'l Rey havian enviat secretament un barco á explorar lo camí que Colón havia indicat cap á 'l Assia; barco que varetrocedir á 'ls pochos dias per la immensitat de 'l mar y de 'l espay.

En aixó, 'l pobre Cristófol Colón havia quedat viudo y arruinat. Havia perdut mólts anys esperant; la miseria era sa única perspectiva y per 'xó, present á 'l seu Diego va anarse'n de Lisboa, entrant en Espanya decidit á oferir á 'ls Reys Católichs lo que havian refusat los ofuscats sabis á que havia consultat Joan II de Portugal; lo que—segons s' assegura—havian també desdenyat las repúblicas de Génova y Venecia á qui Colón ho havia ja ofert com á bon patriota.

Aixis va arribar á la Rábida, qual Prior, á las explicacions de Colón, va sentirse predestinat pe 'l cel pera ser desde 'l fondo de aquella soletat l' introductor de Colón en lo favor de Isabel. Joan Pérez de Marchena va quedar tan convensut per las explicacions de Colón; lo va véuer tan noble, suert y valerós, que li va doná 'l cor y lo que es mes encara, no li va may retirar. Colón va trobar un gran amich que 'l va posar en relació ab varias personas de la població.

Entre aquets hi havia Pere Velasce, célebre pilot, y 'l metje Fernández que, al escoltar á Colón, sentiren obrirse sos ulls á la llum y cregueren en la possibilitat de lo que 'ls deya, per lo que 'l ilustre fill de Génova, va quedar mes agraht d' aquets amichs conquistats en la celda d' un pobre frare que de 'l aplauso d' Espanya entera quant vejé realisats los seus pronóstichs. Aquells creyan baix la fe de sa paraula; los altres sols cregueren á 'l véuer los projectes realisats.

Joan Pérez de Marchena va donar llavors á Colón una carta pera fray Fernando de Talavera, confessor de la reyna Isabel, carta que enclohia una gran recomendació: va proporcionarli mula, un guia y diners, y Colón va encaminarse á Córdoba confiant en l' éxit que es la ilusió, pero també la estrella de 'l geni.

La carta de 'l prior de la Rábida, un cóp llegida pe 'l confessor de la Reyna, no va obrir á Colón sino una llarga perspectiva de espera y negativas.

Nostr héroe va veure's retxassat de per tot «per ser extranger—segons l' historiador Oviedo, contemporani de Colón;—perque anaba mal vestit, y «perque no portaba á 'ls cortesans y á 'ls ministres «altra recomendació que la carta de un frare solitari, «olvidat de la Cort desde molt temps.»

Lo rey y la reyna ni menys varen sentir parlar de ell, perque Fernando de Talavera no va correspondre á las esperansas de Joan Pérez de Marchena. Colón va quedar sense recursos casi, y durant sa estada en la Cort, un amor misteriós y no consagrat per la Iglesia, va ferlo pare de un segón fill, Fernando, á qui va educar ab tanta ternura com á aquell que havia deixat en lo convent de Sta. Maria.

Lo comers de mapas y globos va crearli relacions, contantse entre ellas las de Quintanilla, e npleat de palau; Geraldini, nunci del Pare Sant, y per fi, la Arquebisbe de Toledo, home de tal crédito, que se 'l consideraba com lo tercer rey d' Espanya.

Aquet prelat va lograr que 'ls reys volguessin rébrer á Colón, qui 's va presentar modest y humil, si be abla confiansa de un tributari que porta á 'ls seus duenyos més de lo que poden donarli.

Lo rey Fernando va escoltar á Colón ab gravelat; Isabel, ab entusiasme. La naturalesa havia donat á Colón la seducció que encanta y la eloqüencia que persuadeix l' esperit. Podia dirse que 'l destinaba pera tenir per primer apóstol á una reyna, perque la constancia d' Isabel en favor de Colón no 's va desmentir ni devant de la Cort, ni de 'ls seus ene-

michs, ni de las contrarietats. Va creure'l desde 'l trono, mostrant'seli amiga fins á la tomba.

J. P.

L' Or

Preciós y rich metall, son drinch ressona
grat á l'orelia y placenter al cor;
es timbre de grandesa, inmens tresor
que omnipotent y gran la ditxa abona.
L' Hosanna l' Univers ab goig li entona;
en pau y en guerra es árbrit y senyor,
y gosa l' home, ab inefable ardor
las glorias y 'ls plahers que pródich dóna.
Lo qui está privat d' ell ja es be de plányer:
y de paciència es forsa que carregui;
puig si en buscá'l no logra donar's manya
may tranquil pót estar per mes que bregui.
Sostindrà, donchs, tan sols una patranya
qui, cego y obstinat, sa bondat negui.

JULI VERT.

LO TRET PER LA CULATA

Anem á fer avuy algunas consideracions respecte á un assumpto que pót ser la desorganizació y mort d' una societat numerosa establerta en aquesta capital, ó la mort de molts negocis teatrals en Barcelona.

Fa algún temps las temporadas de nostres teatros estaban divididas en dos épocas cada any; aixó es, d' Octubre á Maig funcionaban los colisseus de l' interior, y durant l' estiu tenian obertas sas portas los que hi havia establerts en lo paseig de Gracia; perque encara que l' antich Novedats y l' Espanyol donaban algunas representacions durant l' ivern, eran de diumenje á la tarde y sense cap importancia musical.

Pero d' ensá que en Mars de 1882 va comensar á cantarse ópera en lo Bon Retiro y que la empresa de aqueix ja derruhit teatro va seguir tenintlo obert constantment tots los mesos de l' any, los iverns han proporcionat medis de guanyarse la vida á molts artistes y dependencias en los teatros, perque han anat funcionant, ensemps que l' Liceo, Principal, Circo y Romea, los de Novedats, Tivoli, Eldorado y Gayarre áls que l' Bon Retiro havia ensenyat lo camí desde 1882.

Entre tants teatros y 'ls concerts á quinteto establerts en alguns cafés, ha resultat que nostres músichs están ara continuament ocupats.

Aquest excés de contractas, digue'nhó aixís, ha fet créurer potser á alguns professors que era arribat lo cas de millorar la sort de la classe á que perteneixen: lo cert es qu' avuy las orquestas son mes caras de lo que antes eran sense que sigan millors.

Y com que las empresas han anat accedint á 'ls desitjos de 'ls interessats, aquestos, procurant per ells (en lo qual no hi ha res que dir), tractan, no ja de venir ab demandas mes ó méns justas, sino de exigir condicions (y aquí sí que hi ha molt que dir) que per forsa haurán de portar desastrosas conseqüencias.

Si las conseqüencias resultan en perjudici de la classe de professors d' orquesta actualment residents en Barcelona, ¿qui 'n tindrà la culpa?

Lo Centre Musical, que las formula.

Y si en últim cas perjudican la marxa regular de 'ls negocis teatrals, ¿qui 'n sarà la causa?

També l' Centre Musical si no reflexiona.

Per aixó creyem qu' es hora de fer algunas consideracions, may mes oportunas qu' ara; ja que aqueixa Associació, d' ensá qu' ha reformat sos Estatuts, sembla que té la idea d' imposarse á las empresas de espectacles lirichs.

En efecte, segons acort prés per la Junta de l' Centre Musical de que es President nostre amic don Joseph Rodoreda, las orquestas volen cobrar, á mes de la paga diaria, la meytat de 'l sou per cada ensaig preparatiu avans de comensar temporada y mitj sou més per cada funció de tarde. Volen aixís mateix obligar á las empresas á que 'ls músichs que contractin sigan precisament socios de l' Centre Musical; volen privar á aquets de formar part de las orquestas en que hi hagi professors que no sigan de cap associació ó que perteneixin á altra que no siga dit Centre de la plassa Real, y tractan de que siga l' Centre que designi 'ls músichs qu' han de cobrar, en lloch d' escullirlos l' empresari que 'ls haurá de pagar; no faltant, per últim, alguna de las Seccions que ha intentat fer aumentar exageradament las tarifas ó sous de 'ls professors, idea que no ha prosperat encara ni en la mateixa Associació.

Ara be: ¿tè tot aixó res que véurer ab l' objecte de l' Centre Musical?

Segons l' article primer de 'ls seus Estatuts, aqueixa societat «encaminada á fins benéfichs pe 'l seus associats y per l' art músich, té per objecte dignificar la situació moral de 'ls professors musichs.»

Y preguntem: ¿los dignificarán gaire moralment las exigencias ab que ara surten perque, segons lo Centre Musical, 's creuhen dits professors indispensables?

¿Considera tal vegada la Junta d' aqueix Centre qu' es digne y honrós venir á exigir lo que, d' accedirhi las empresas, las portaria á que sigués molt difícil obtenir los resultats á que déu aspirar aquell que se arrisca en negoci tan perillós com són las empresas d' espectacles?

Precis es que pensin molt y molt los músichs de Barcelona avans de pèndrer seriament una resolució en lo sentit en que tractan d' obrar; perque aixís com es possible que trobin empresaris condescendents, també potsé 'n trobarán que no accedirán, no sols per la part de interés sino per la qüestió de dignitat, á res que tinga exigent caràcter formulat pe l' Centre, y allavors pót surtirlos lo tret per la culata, ja que en Barcelona no faltan professors no afiliats á l' Centre de l' Sr. Rodoreda, ni tots los que d' aquet forman part són partidaris de semblant modo de procedir, ni ho són tampoch los formadors d' orquestas Srs. Navarro, Pujol, Zubiellqui y Giménez, ni encara que no 's consideri res de lo manifestat, sería difícil fer venir músichs de fora y contractarme, si necessari fos, de l' extranger.

Hi ha que considerar que la prosperitat de 'l Centre no ha d' estar renyida ab la bona marxa de las empresas: es convenient pensar que si 's vól cobrar un augment de sou los días de funció doble y en los quals no 's fa may ensaig, no hi hauria de haver paga los días que no 's funciona y que no obstant se cobran: deuen ferse cárrech los senyors músichs que las empresas pagan peraque 's toquin bels óperas ó sarsuelas y que com no es possible fer aixó sense ensaig previ, aquet treball preparatori y sense l' qual, repetim, no 's podria fer la audició que 's paga, no es lícit que siga també retribuít. A bon segur que si 's poguessin tocar be las composicions á cop de vista, cap empresa las faria ensojar.

Possible es que 'ls exaltats pera que 's dessangri una mica mes á 'ls empresaris, dirán: lo Centre es una associació important y numerosa, y l' acort ho ha sigut en Junta General. — Pero tan débils arguments—direm nosaltres—no proban la justicia ni la pertinencia de lo que s' exigeix; en primer lloch perque ataca 'ls drets individuals de 'ls musichs de l' Centre privantlos de tocar en orquestas en que n' hi hagi que no sigan associats, y en segon lloch perque impossibilita á las empresas de l' dret de contractar á qui milló 'ls acomodi.

Recordin los socios de l' Centre que duas voltas

que en corporació han format part de la empresa de'l Liceo en Societat artística, la primera en vida de'l inolvidable D. Joaquim Parreño y la segona fa poch temps baix la direcció de 'l mestre Rodoreda; recordin, dihem, que no han pogut cubrir mes que la meytat de 'ls sous assignats pera ells en nómina, mentres que estant contractats han cobrat lo estipulat, á escepció de molt contadas vegadas qu' han deixat de percibir alguna friolera; y siho consideran, de compendrán la injusticia é inconveniencia de lo que pretenen imposar.

No hi fa res que siga acort de Junta, porque 's pót anular per un acort contrari; y en aquet cas encara hi fa menos, puig, segons noticias que tenim per certas, va ser un acort pres, no per la majoria que prevé l' article 66 de 'ls Estatuts, sino per una majoria de concurrents á una sessió en la que en compte d' haverhi numerosa representació de socis, hi eran presents una minoria de la Societat entre 'ls quals estaban en majoria socis subordinats y dependents del President Sr. Rodoreda qui es al mateix temps Director de la Banda Municipal composta per molts de 'ls que van fer la votació á que 'ns referim.

Lo Sr. Rodoreda es, donchs, qui mes que ningú ha de meditar bé las conseqüencias d' un pás mal donat, y de sa ilustració y bon criteri es de esperar que no 's deixarà portar per un zel exagerat en pró de la Societat que presideix, y que, penetrat de la rahó, procurarà que 'l Centre Musical obri ab justicia, considerant que, com hem dit, podria de no ferho, surtirli 'l tret per la culata, 'sent resultat definitiu la dispersió, las baixas y ¡qui sab si la disolució de una societat de músichs que convé que prosperi entre nosaltres!

¿Han calculat bé lo que en una temporada llarga representa de gravós per' una empresa la exigencia formulada? ¿No han pensat que, accedint á ella, altras corporacions imitarien semblant conducta? Y si aixó succehis; ¿ahónt aniriam á parar?

A fer impossible tota empresa lirica en los teatros de Barcelona.

Per' evitarho hi prenem cartas, ja que nostre setmanari está destinat á 'l progrés de tot lo que fa referencia á las qüestions teatrals que afectan á Catalunya.

P. DE R.

Revista teatral

NOVEDATS.—Segueix favoregut pe 'ls aficionats á las fuencions líricas y 'ls artistas recullen aplausos en las diversas óperas de son repertori.

CALVO-VICO.—Ha lograt reanimar las sevas fuencions de dia iestiu, degut á 'ls esforços de la companyia de 'l Sr. Molgosa.

L' últimá obra posada es la de espectacle *De la tierra al infierno*, de mèrit desigual, puig té escenas molt ben versificadas á 'l costat d' altras xabacanas en extrem.

Los principals intérpretes han sigut los Srs. Molgosa, Serrallara y Capdevila, las Sras. Calvet y Zamora y Molgosa, que van esmerarse en sos papers, secundantlos ab bon desitj lo resto de 'ls artistas.

Aquesta obra donará algunas entradas, porque está bastant ben presentada ab bailables y apoteosis.

NOSTRE TEATRO

IV

(a) Entre paréntesis.—(b) Quiero ser cómico.

A 'l donar á 'l imprenta las quartillas de 'l últim article publicat, ja presumia un algo, qu' era fill de

lo experiencia, puig no es pas avuy lo primer dia que 'm llevó sapiguent que en assumptos teatrals may se pót parlar tal com se pensa. ¡Qué 'n fa de temps que ho se! ¡Qué 'n fa de temps que 'n he tocat las conseqüencias. Mes aixís com hi ha que ab la mentida viuhem, d' altres també n' hi ha que ab la vritat moren. De tot hi té d' haver en lo món.

¡Dir que Echegaray ha malmés lo teatro!

¡Horror!

Claro: sucedió lo que no podia menos de suceder.

Una pluja menuda de cartas caigué sobre 'l pobre Mostassa, las unas refutant aquets articlets, las altras demanant rahons sobre la qüestió. ¡Quina vivor! ¡Quina afany de parlar de teatros. treynt mil noms d' artistas á colació! No 'm creya pas que 'l teatro avuy contés ab tants adalits!

Ma primera idea ha sigut contestar una per una todas las cartas rebudas y las que vagi rebent; mes pera no ferne discussió pesada, per lo prompte vaig á ferho dividintlas en dos parts: aixó es, primera, las que negan la vritat de mas ideas; segona, las que 'm demanan rahons per' creure'm.

A 'ls primers diré que desfassin y 'm donguin rahons mes sólidas que las que en aquet capitol dono á 'ls segons, y á 'ls segons dich que, llegint sense passió que sempre cega, trobarán en aquesta sèrie de escrits potser més de lo que demanan.

Anem al cas.

¡Vull ser cómich! Aquesta exclamació que serveix d' epigrafe á un may prou ponderat article de 'n Larra, ja per si sola diu tot lo que jo puga dir en mil quartillas.

—¡Vull ser cómich!—clamaba la joventut falta de instrucció per' serho y sobrada d' atreviment per' no desistir de sa taleya.—Echegaray digué una mica mes tart. «tu serás cómich»—Potser no ho digué; pero 'l cas es que mereixia dirho.

La casualitat, mare de las estranyesas, va fer que vingués un Calvo per' millor arrodonir lo sentit de *tu serás cómich*. ¿A qui no entussiasma veure's cobert de lluenta malla, surtir á las taulas, etgegar una munió de paraulas aconsonantadas, reprimir la veu, respirar ab forsa, pegar quatre cops de brassos com si volgues espantar las moscas, y... ¡bravo! «una nutrida salva d' aplausos» coronó los dotes artísticos del joven actor que en el último acto de EN EL SENO DE LA MUERTE mostró ser un artista de mucha fuerza para el género dramático?

Aixó ho he llegit jo de ¡vegadas fins en periódichs serios.

¡Mucha fuerza para el género dramático! Los camalichs están d' enhorabona. ¿Es dir, que 's necessita forsa? Bo es saberho. Ja ho teniu antés, joves que passeu mes temps devant d' un llibre que tirant de un carro; plegueu lo ram, que no feu per casa: forsa tingueu y la gloria es vostra.

—Tu, jove, sigas qui sigas, ¿tens memoria?

—Sí.

—¿Sabs historia?

—No.

—¿T' agrada passar devant de tothom?

—Sí.

—¿Sabs lo que son versos?

—No.

—¿Tens bons pulmons?

—Sí.

—¿Tens sentit comú?

—No... Si... No se qu' es.

—¡Bravo! Tu regnarás. ¿Vóls ser cómich, eh?

—¡Claro! l' ofici de fuster no dona, no hi ha feyna y... ¡vaja es molt carregós aixó d' llevarse dematí, treballar á toth d' esquella y, sobre tot, tenir amo: trobo que fa molt gos: ser cómich dona mes.

—Ja ho crech.

—Lo cas es que no sè per 'hont comensar.

—¿Perqué? ¿tu no has fet comedias?

—¡Si! En un quint pis de vora casa.

—¿Y qué tal?

—Molt bè. L'altre diu nenje ab l'*Ernesto* de'l *Galileo*, van aplaudir-me molt. Com que 'l sè tot de cor...

—Donchs ja ho tens tot. Agafas set ó vuyt obras de'l mateix autor, las aprens bè, fas anar molt los brassos. crida tant com puguis, quant surtis posa't sempre á 'l mitj de l'escenari ab desenfado y... ¡án-sia, petit, que 'l món es teu!

—Si que ho faré. Mòlts ne coneix que no tenen tanta veu com jo y ben bè que se la canpan.

—¡Y es clar, home! tot es comensar.

—Es lo que dich jo.

—Y jo també.

Efectivament, á 'l cap de dos anys tot lo mes, ja tenim actor per'e icabessar un cartell d'un de nostres primers teatros. Tenim actor y públich que aplaudeix ab frenesi las facultats d'aquell *Hercules* de'l Art, que etgega sense reposar dos mil versos cada nit ab sas indispensables transaccions.

Y no es aixó sol, sino que l'èxit d'aquet fuster dóna alas á mòlts sabaters y manobras, á seguir sas petxadas artísticas, puig...

—¿A dónde vas Berenguel?

—A desatar, el torrente.

—¿Sobre quien?

—Sobre quien sea.

Es dir, sobre 'l públich que pren lo que li dónan porque no hi ha res mes... que dongui tan com dóna lo que no dóna res.

¡Quans actors han desatado el torrente!

Mano larga y lengua lista: aquet es lo lema que ha constituït més reputacions artísticas que brins de palla hi ha en un paller y que tarugos hi ha en nostres ramblas.

—Lo qual vól dir.—esclamará algú—que las obras d'Echegaray han fet mòlts actors: ¿no es aixó, senyor Mostassa?

—Aixó mateix, senyor lector.

—Proba, donchs, que las obras de aquest autor, á mes d'salvarse per si solas, salvan també á 'ls actors dolents.

—No, senyor, no; lo que proba es que aquestas obras no poden representarse d'altre modo que de 'l que s'ha fet fins ara, ja per falta d'actors, ja porque no resultarian lo que ara resultan. Es dir, ara no; avuy per avuy ja 's véu lo que avans no 's veyia, potser pera despertar d'un mal somni que bè massa que 'ns ha tingut ensopits.

Ara sols falta que 'l deixondiment siga felís.

ANTÓN MOSTASSA.

Secció de'l Pirotéchnich

Pera ser jutje s'ha de enténdrer de lleys.

¿Se concebeix qu'un fallès una causa criminal sense coneix 'l Códich? ¿Seria possible qu'examinés de matemáticas un examinador que no sapigués las quatre reglas elementals de la aritmética?

Donchs aplicant lo cas, déixinme dir, referintme á 'l Jurat nombrat per la Associació Catalana de Concerts pera premiar una composició musical, lo següent.

Los mestres Frigola, Balart, García Robles y Nicolau, tenen demostrada sa suficiencia en obras que á mes de'l aplauso de la premsa, l'han rebut de'l públich inteligent. ¿Podria algú dirme quinas obras té publicadas lo senyor Arteaga, en las que hagi demostrat conèixer á fondo la armonia y composició?

***

¡Després dirán que 'ls concursos no donan resultat! ¿Cóm volen que 'n donguin si domina aquet desacert en la elecció de Jurats, posanthi personas de totas prendas, pero que no son peritas per' lo que se 'ls nombra?

M'han dit que 'l van nombrar porque es president d'una associació musical.

—Si es aixís, callo,—diréablo *Pau de Las joyas*.—

Y dirigintme á la naixent Associació Catalana de Concerts, anyadiré parodiant un conegut redolí:

—Va con malas compañías.

A qui pugui, degui y vulgui.

¿No 's podria procurar que en lo punt ahont encreuhen lo carril de Sarriá ab lo tranvia de Sant Gervasi en lo carrer de Balmes y Ronda, hi hagués claror (pero molta) á 'ls vespres?

Dilluns á las vuyt, á causa de la fosquedat, va faltar un gruix de pesseta lliça que 'l tren descendent no embestís á 'l tranvia qu'anaba á travessar; que 'l tranvia no aixafés á un carro que ja estava rascantli la máquina, y que 'l carro no matés á un tranzeunt.

Allí han succehit ja desgracias.

Veyam si qui pòt, déu y vól, hi posará remey.

Jo ja l'he avisat, y ho faig, encara qu'aquest assumpto no es artístich, porque es humanitari.

Segons he vist, la major part de 'ls setmanaris critican durament a'l empresari actual de Eldorado, senyor Salvat, per la grosseria de no donar los poses acostumats. No sòch pas quí aprobi la conducta de 'l senyor Salvat; pero ell es dueny de fe'l que vulgui, encara que siga descortés y potsé en perjudici de 'ls seus propis interessos.

Cada hu per hont la anfila.

LO POLVORISTA.

Memorias d' una cómica

CAPÍTOL I.

Sò filla d'una modista y d'un sargento que va morir en la guerra que tanta gloria va donar á Espanya durant l'any seixanta combatent contra 'ls sectaris de Mahoma.

En aquell temps, jo havia complert setze anys y tenia molta afició a'l teatro. La mare, veyentse viu-da, resolgué ferme apéndrer declamació, solfeig y cant, á fi de que pogués contractarme y ajudarla en la penosa situació en que 'ns deixaba lo mort del pare.

En lo Conservatori, ahont anaba á rébrer lliçons gratuïtas, hi acudian també joves obrers que aspiraban á fer fortuna cantant y declamant.

Entre ells hi havia un individu á qui 'ls meus condeixebles anomenaban Baró de Fanals y que vestia ab mes luxo y elegancia que 'ls demés concurrents á n'aquell lloch.

Una nit, que 'ns sorprengué la pluja, va oferir lo seu paraigua á la mare, y 'n comprá un de nou en una quincalleria, per mes que nosaltres nos hi oposéssim.

La mare 's cregué obligada á permétrer que 'ns acompanyés fins á casa y á oferirli que vingués de quant en quant á visitarnos, y ell, no solament acceptá, sino que cada nit al surtir de'l Conservatori 'ns acompanyaba fins á la porta de casa y per poch que 'l preguéssim pujaba á 'l pis y s'hi estava fins á quarts d'onze.

Arribá 'l sant de la mare, y á las nou de'l demati, trobantme sola porque ella havia surtit á comprar las cosas indispensables pera celebrar la festa, 's presenta 'l Baró ab lo pretext de volguer felicitar nos y

pera feros part d' un premi que digué havia obtingut ab un bitllet de la rifa comprat á mitjas ab la mare, pero qual número no sabiam.

Fòs vritat ó no ho fòs, lo cert es que m' encarregá entregués vuyt duros á la mare, per haver tret la rifa.

Digué ademés que, encara que sentia que la mare no hi fòs, per altra part s' alegraba de trobar-me sola, perque aixís podria explicar-me que estava enamorat de mi: per consegüent, si li permetia que 'm considerés com á la seva estimada, ell se consideraria molt ditxós y no tindria inconvenient en fer-me regals que m' evitessin haver de treballar per viurer.

Me va xocar molt la paraula *estimada*; per lo qual vaig preguntar-li si la creya sinónima de *promesa* ó de *querida*.

Ell respongué que 'sent menor d' edat y fill de una casa de cavallers, no podia donarme desseguida paraula de casament; pero que si jo li donaba probas indubtables de carinyo, era segur que 's decidiria á casarse ab mí quant haguessin transcorregut un parell d' anys.

Com jo era tan jove, aquella declaració y aquelles ofertes me van desconcertar fins á 'l punt de que á 'l despedirse agafant-me la mà, volguent abraçar-me y acostar la sua cara á la meua, no recordo si lográ lo que intentaba; pero si que 'm desagradá tanta franquesa, per més que 's disculpá dient que lo que ell havia fet, tots los joves ho fan públicament en los balls.

Quant arrivá la mare, conegué que estava afectada, y 'm preguntá lo que 'm passaba.

A 'l explicarho, 'm semblá que se 'n alegraba, per més que 'm digué que la sua satisfacció procedia de haver tret la rifa. En quan á lo demás, digué que 's podia disculpar un moment de excés de fogositat, tractant-se d' un jove que parlaba de casament; pero que jo ja podia compèndrer que no era convenient me deixés abraçar, perque si li permetia tal llibertat, aniria massa precipitat en demanarme coses indegudas entre solters.

—Per ser bona cómica, —'m va dir, —es menester saber causar ilusions; pero no permètrer que las ilusions se desvaneixin ab la obtenció de 'ls desitjos, puig si be hi ha hagut actrius que han fet bons casaments, també n' hi ha molts que no s' han casat, ni be ni mal, á ceusa de ser massa liberals en concedir favors.

La mare, desde aquell dia aná cada dematí á fer las compres á la mateixa hora, contant ab la meua prudencia y tal vegada perque fentho aixís contaba tréurer un altra rifa á mitjas ab lo baró.

Aquell jove era bon mosso; pero tenia 'ls dits de la mà dreta excessivament llarchs. Ademés, tenia la llengua molt bruta per més que á 'l mórurerla intercalés las paraulas ab versos d' en Zorrilla, ensajant-se en recitar los tan coneguts de 'l *Tenorio*, volent que jo fes de *Doña Inés*, dient-ne *ángel de amor* y parlant-me de 'l brillo de la lluna, ab lo que 'm va fe compèndrer que volia pescarla ab un cove.

Per acabar tantas impertinencias y recordant que, *quien duerme junto al hogar al cabo se abrasa allí*, vaig obter per fe 'l sòrt quant trucaba á la porta en ausencia de la mare.

Aixís vaig lograr apagar 'l foch de 'l cap d' aquell calavera que creya que 'l uom de *cómica* equival á 'l de *dona depravada*.

ERNESTINA

Repertori de Fora

Girona 11 de Setembre

Lo dijous passat ab motiu de ésser lo primer aniversari de la fundació de la Societat «La Odalisca»,

tingué lloch en lo teatro de dita Societat una funció extraordinaria, posant-se en escena pe 'ls socis aficionats; lo proverbi català de nostre esti nat paisá don Joaquim Riera y Bertran titolat *Com l' anell 'l dit*, y la xistosa passa *Lo testament del oncle*.

Galant nent invitat per la Junta com á redactor-corresponsal de aqueix periódich, váreig assistir un rato á la representació, puig lo temps estava plujos, y cregui que tots quans varen ella pendri part, estiguieren á la altura de verdaders artistes.

En aquest moment acabo de rébrer una invitació pera la funció dramática que tindrà lloch aquesta nit en lo local que ocupa la Societat «Talia», de qual execució n' hi faré cinch céntims lo diumenge vinent.

Segons noticias, lo diumenje vinent tindrem la satisfacció de véurer entre nosaltres á don Miquel Morayta y alguns altres leoders de 'l Possibilisme Català, preparant-se 'ls aquí un bon recibiment, de que en la próxima procuraré ferli una ressenya.

Vilanova, 12 de Setembre.

Una companyia formada per artistes alguns d'ells desconeguts, ahir va donar á 'l Tivoli funció tarde y nit, baix la direcció de 'l tenor cómic senyor Puig, y de 'l mestre Ferrer.

Aquesta empresa vol llors presentantnos com divisa lo mudar actrius y actors com qui 's muda la camisa.

Va posar á la tarde la sarsuela *La Guardiola*, en la que 'l senyor Roca (D. Joaquim) va cantar algunas coplas d' actualitat, que meresqueren poch ó molts aplausos. Dit senyor va estar en caràcter tota l' obra, com també la senyora Colomer.

A 'l vespre la sarsuela *Las cent Donzellas* qu' es obra molt gastada. Los artistes prou se varen esforçar en surtir airosos de 'ls seus respectius papers. Lo senyor Gavilanes (president de la *isla Mona*) estaba de 'l tot be.

Despres la revista *Las Reformas*, especie de *Gran-Via*. Lo conjunt va anar regular 'sent lo millor lo *quadro mimich* figurant una sessió de 'l Congrés. La concurrencia no va surtir de 'l tot satisfeta, pensant

¿Ahont son aquellas salvas, y aquell bómbo y tot alló de fer' *El Rey que rabió?*.... —S' ha tornat aigua de malvas.

Pot ser que ho erri; pero 'm sembla que 'l teatro Tivoli de Vilanova ja té la agonia.—R. N.

Figueras 7 de Setembre.

Molt senyor meu: Ampliant las noticias que relativas á la vinguda en aquesta ciutat de la societat coral «La familiar obrera», de Sans, li donaba en ma anterior, puch dirli que, assessorat convenientment per la Junta nombrada pera dur á cap lo festival ab que aquella Societat y la «Erato» pretenen solemnisar la seva visita, després de cantar á tort y á dret donarán una funció en lo teatro, composta de la antiga sarsuela en dos actes *Los estudiantes de Cervera* y de la mes moderna *La marmota* (parodia de *La mascota*.) las dos novas aquí. Lo producte liquit será entregat á 'ls pobres.

Molt me plau poguerli donar noticias d' aquesta índole, puig á mes de dir molt en pró de 'ls sentiments hu nanitaris de las societats obreras, donan á compèndrer que la pobresa no está renyida ab la generositat.

Ara com ara, tot són preparatius y estudiar la manera millor de rébrer á 'ls hostes que no dupto satisfará los desitjos de tots.—A. F.

Reunions particulars

ROGER DE FLOR.—En la funció donada diu nenje que's vegé molt concorreguda, se representà la comedia *El sueño de oro*, que va tenir una interpretació acabada, obtenint aplausos las senyoretas Azcuada, Paz y Basso, (aquesta última que's presentà en públich per primera vegada se li notà la impressió qu' es de suposar.)

Las acompayaren bè 'ls senyos Costa, Cásanovas y Josende.

Després, á pesar de estar anuncia la en lo periodich-programa del Centre una pessa catalana, se representà *El prólogo de un drama*; Quan mes les hauria valgut que haguessin representat la obra anunciada, perquè alló no era *prólech* ni era *drama*! 'Ns permeten indicar á la Direcció que 's deixi de dramas, puig la concurrencia 'ls ho agraíra y ells hi guanyarán.

En la sarsuela *Los embusteros* van treure'n partit la senyoreta Azcuada y 'ls senyors Camins, Fábregas, y Ariño, especialment aquest en lo paper de carboner.

Per lo dissapte próxim s' anuncia lo benefici del soci don Juan Saenz ab lo drama *Lo full de paper* y la pessa *Un beneyt del cabàs*.—J. A.

LA AFRICANA.—En bona fé voldria tenir una columna d' aquet setmanari á la meua disposició pera fer extensa revista de la representació de *La pasionaria* celebrada diumenje per aquesta societat en lo teatro Lope de Vega.

No tenintla, com no la tinch, haig de condensar mas impresions, fent constar que 'ls joves que forman la secció dramática reuneixen condicions artísticas que, s' las aprofitan be, no será estrany que algun d' ells se resolguí á seguir la carrera teatral.

Los senyors Bach, Nebot y Olives van lluhir-se en sos respectius papers, obtenint just's aplausos y s' hagueren de presentar cada acte á escena, sent cridats despres de 'l tercer cinch vegadas pe 'l nu ners auditori que vegé al gust la representació.

La senyora Tarés va donar tot lo relleu necessari á la part de *Petra* y 's veu que la tenia cuidadosament estudiada; de manera que 'n tregue partit y fôu molt aplaudida. No puch extendre 'm mes y acabo felicitant á la companyia per l' éxit de la funció.—P.

FOMENT CATALANISTA.—Atentament invitats, assistirem diumenje dia 11, á la vetllada necrológica que en remembrança del 11 de Setembre de 1714 celebrà aquesta important societat. Lo saló de sessions presentaba brillant aspecte; las quatre barras, la senyera de la nostra independència, 's veyan cuberta per negre crespó; las parets estaban adornadas ab coronas de llorer, entre las quals destacaban los noms inmortals de Casanovas, Feliu, Villarroel, Bellver, Bach de Roda, Ramona, Coronela y tambe d' altres que, mártirs de las llibertats catalanas, donarem sa sang en defensa de 'ls furs y llibertats de nostra patria fent frente á l' absolutisme y á la crueltat de Felip V, butxi de Catalunya.

Oberta la sessió, lo Secretari doná lectura á las adhesions al acte que havian remés las societats «Lliga Regional» «Centre Català» de Sant Andreu de Palomar, «Centre Català» de Vilafranca, «Centre Escolar Catalánist» y altras. Lo president senyor Marsans pronunciá un discurs en lo qual do ninaba l' entusiasme, lo mateix que en lo pronunciat pe'l senyor Rubió y en lo de gracias que digué 'l senyor Martí Berch. Los senyors Mallofré, Gibert, Vallés y Fuster, llegiren inspiradas poesias alusivas al acte que forén rebudas ab estrepitos aplausos. Entre ellas recorde n *Lo fossar de las Moreras* y *La darrera Gramolas*, originals respectivament de 'ls senyors Soler (Pitarra) y Nadal.

La part musical, confiada á 'ls senyors Maymi y J. C. Ferrer, estingue be. En resum; la vetllada fôu notable y digna de la important Societat que va organisarla. Lo «Foment Catalanista» al honrar á 'ls mártirs de Catalunya, honra á 'ls catalans tots y s' honra á si mateix. Rebi, donchs lo «Foment» en general y la *Comissio de Propaganda* en particular nostra mes coral enhorabona.—J. MONFORT.

Saló de descans

*** Lo galán senyor Borrás treballará en la temporada vinent de tardor y d' ivern en los teatros de Badalona y Mataró. Fins ara forman també part de la seva companyia lo galán jove don Joseph Fages, y 'ls senyors Bozzo, Rodó y Guardia.

*** La empresa del senyor Molas y Casas prepara la representació en lo teatro Eldorado, de la producció cómic-hírica catalana d' aparato *Lo secret de 'ls sabís*, que 's posará en escena aixís qu' acabi sas funcions la companyia Novelli. Tornará 'l senyor Palmada.

*** Aviat en lo teatro de'l Tivoli s' estrenará una comédia en un acte y en prosa, original de nostre particular amich don Abelardo Coma, titulada: *Se desea una doncolla*.

Li desitjem un felis éxit.

*** En lo teatro de la societat «La Aliansa» del Poble Nou, se representà lo diumenje de la festa major, lo drama *El corazón en la mano* baix la direcció de don Miquel Rojas qui va obtenir molts aplausos junt ab las demás parts de la companyia.

En la societat «Cervantes» se hi representà lo drama *Batalla de Reynas*, dirigit pe'l primer actor don Alfonso Lluch, y la sarsuela *Chateaux Margaux*.

*** Han arriat de Granollers las senyoretas Panadés y Cabelló, y 'ls senyors Miquel, Panadés, Güell, Coll y Llibre, artistas que durant l' estiu han treballat ab aplauso en lo teatro de Granollers.

*** Lo benefici de 'l pianista don Cassimiro Rius tindrà lloch lo dia 7 en la Societat Almogavar, ab las sarsuelas *Lo s tios verdes*, *Artistas emprovisados* y *Tio... yo no he sido*, cantant ademes la senyoreta Pérez, unas sevillanas y la romansa de *Jugar con faego*.

*** Lo teatro de S. Andreu, no estará obert durant lo próxim ivern, porque son propietari hi vol fer obras.

*** Las principals obras catalanas novas que anuncia la empresa de Romea son *Jesús* de F. Soler; *Makoma*, de 'l mateix; *Lutero*, de Bordas; *Lo compte Arnau*, de Soler; *L' eunuch* de Soler (Ernest); *Rey per Rey*, de Martí Folguera; la trilogia *Los Pirineus*, y las comedias, *Or*, de Soler; *Roda'món* de Pous; *La Gota d' aygua* de Roure; *La nuvé*, de Feliu; *La badall de Carreras*, de Molás y Casas. Tambe tñ en cartera *La armadura de 'l Virey*, de Careta y *Las maduxaires*, de Emili Vilanova.

CAVILACIONS

TRENCA-CLOSCAS

D. Emili Robert Bidó

LA GARRIGA.

Formar ab las lletres d' aquesta direcció, lo titol d' una pessa catalana.

PEP GALLEDA.

Lo reproduhim avuy, per no haverse dit la combinació que debia ferse.

«LA UNIVERSITAT» ESTAMPA DE JOAQUIM SOLÉ Y PIQUÉ

Carme, 33

Máquinas de cusir, máquinas de fer mitja

SANTASUSANA

PREUS SENS COMPETENCIA

Taller pera adobar tota classe de máquinas.—Se ven á pl. ssos y al comptat.

Carrer del Carme, 33. - Barcelona

Carme, 33

Carme, 33

APARATOS pera pèndrer dutxas

Carme, 33

Construcció de Teatros

Servey complert y bó
pera guardarropias

Pera informes y detalls, dirigir-se al fuster del carrer d' Estruck, 11

BARCELONA

PERRUCAS Y POSTISSOS
DE TOTA CLASSE

PERA TEATROS
GRAN SALÓ

pera afeitar, tallar y rissar cabells en la

PERRUQUERÍA
de

VICENS GARCIA

Conde del Asalto, 6, Principal

Casa establerta desde 1840

Orquesta de ls Catalans

de la que 'n forma part lo notable concertista de violi senyor Badia, dirigida per DON ROMUALDO ZUBIELQUI.

Per' ajustos dirigir-se carrer del Hospital, 102, 4.ª Barcelona.

EL LIBRO MAESTRO Diccionario práctico de Administración é indispensable en todas las oficinas de los Ayuntamientos y Juzgados municipales.

Para saber desempeñar el cargo de Secretario de Ayuntamiento ó de Juzgado municipal basta adquirir esta obra. Con ella no hay necesidad de estudiar para dichas carreras en ninguna Academia. Contiene más de 4.000 formularios para todos los asuntos en que tengan que intervenir dichos funcionarios, tan claros y terminantes, que bastaría un niño para interpretarlos.

Las atribuciones y obligaciones de los Alcaldes, Concejales y Jueces, se hallan señaladas en la obra, la que contiene al final un índice en que se indican los trabajos que tienen que cumplimentar diariamente los funcionarios, señalándoles el folio del «Diccionario» en donde encontrarán los formularios para llevarlos á cabo.

La carrera del Secretario ofrece un ancho campo para muchos jóvenes, cuyo cargo puede desempeñarse perfectamente, asesorándose por medio de dicha obra, en la que además de toda la legislación se hallan insertos los programas oficiales y probables, para los que quieran examinarse y adquirir el título.

Los que deseen adquirirla, pueden efectuarlo dirigiéndose al Director de «El Secretariado», en Madrid, San Mateo, 12, que lo servirá franco de porte y certificado, siempre que al hacer el pedido se acompañe su importe de 35 pesetas, en libranza ú otro medio de fácil cobro; ó bien en todas las principales librerías al precio de 40 pesetas.

Dichos precios no regirán más que hasta el 15 de Septiembre próximo (ampliando por consecuencia el terminado en 31 de Julio), pues transcurrida aquella fecha, su precio será el de 50 pesetas, en todas las expendedorías.

OBSERVACIONES.—Dicha obra consta de dos tomos voluminosos, en folio, y va fuerte y lujosamente encuadernada, remitiéndose en cajas de cartón para preservarla de accidentes que puedan deteriorarla; todo sin aumento de precio.

El que desee se estampen sus iniciales en el lomo de los tomos, puede avisarlo al hacer el pedido.

LLUNAS ASSOAGADAS
PERA MIRALLS,
DE ORTEGA Y BADIA
Depósit de Cristalls, Baldosas, Baldosetas, etc., etc.

TELÉFONO NÚM. 1397
Carrer de la Comptesa de Sobradiel, número 3
BARCELONA

*****FÀBRICA DE MÀQUINAS*****
—de totas classes pera fer mitja—

●●●● NARCÍS DOMÉNECH ●●●●

◆◆◆ Gran-Via, 211, cantonada á Montaner ◆◆◆

◆◆◆◆ BARCELONA ◆◆◆◆

—S' ADOBAN TOTA CLASSE DE MÁQUINAS—

Se prenen encàrrechs, per tota classe de treballs de
***** punt d' agulla y de mà *****

JOAN AYNÉ
Magatzem de Música, Pianos é Instruments
Fernando VII, 53.—BARCELONA

Partitura completa de «Garin» per cant y piano

ARXIU Y COPISTERÍA
DE
Francisco Perez Pol
Carrer de Roig, 24, entresuelo.

PERRUQUERÍA DE JAUME SALA
PROVIDENCIA, 43, GRACIA

Servey esmerat en perrucas pera teatro.—Especiali-
tat en caracterisar.

—*—
Saló per' afeitar, tallar y rissá 'l cabell.
—*—

GRACIA.—PROVIDENCIA, 43.—GRACIA